

[Socialministeren.]

styrelseslovs § 11 om, at amtsrådet ved forhandling med de kommunale myndigheder skal udarbejde en samlet udbygningsplan for den sociale og sundhedsmæssige virksomhed i amtet. Det er i øvrigt en af de bestemmelser i den sociale styrelseslov, der endnu ikke er sat i kraft, men jeg er indstillet på, at den skal sættes i kraft senest samtidig med bistandslovens ikrafttræden.

Som det fjerde og sidste hovedprincip i lovforslaget vil jeg omtale finansieringsordningen, der bygger på den hovedregel, at der skal være samme finansiering af enhver form for bistand. Efter de gældende love udgør refusionsreglerne et meget broget billede med refusion til kommunerne efter satser, der varierer fra 37½ til 100 pct. Det er beregnet, at kommunerne efter disse forskelligartede regler får en gennemsnitlig refusion på ca. 67 pct., og det er hensigten, at den fremtidige refusion til kommunerne skal ligge på samme niveau. De regler, der er indsat i lovforslaget, som det foreligger nu, svarer til den ordening, der blev drøftet i regeringens opgave- og byrdefordelingsudvalg før jul, og går ud på, at kommunerne dels får en refusion på 50 pct. af de faktisk afholdte udgifter, dels får et beløb svarende til ca. 17 pct. efter lovgivningen under indenrigsministeriet om tilskud efter objektive udgiftsbehovskriterier.

Om finansieringen bør jeg i øvrigt nok nævne, at det efter forslaget forudsættes, at udgifterne vedrørende forsorgshjem på grund af det omflakkende klientel ikke kan henføres til nogen bestemt kommune, men som hidtil bør fordeles mellem staten og amtskommunerne, og at særforsorgens institutioner, så længe de stadig drives centralt, udelukkende finansieres af staten.

Om de enkelte dele af lovforslaget kan jeg indledningsvis sige, at forslaget begynder med et *afsnit I* med de almindelige bestemmelser, der er fælles for alle former for social bistand, og at der herefter i *afsnittene II-VIII* gives en beskrivelse af de enkelte grene af den sociale bistand, således at inddelingen i afsnit går efter arten af den bistand, der ydes, ikke — som i en del af den gældende lovgivning — efter årsagen til, at der er brug for hjælp.

I afsnittet med de almindelige bestem-

melser fastslås først, at det offentlige er forpligtet til at yde bistand til enhver, der opholder sig her i landet. Derefter omtales den enkeltes forpligtelse i forhold til det offentlige til at sørge for sig selv, sin ægtefælle og sine børn. Forslaget betyder på dette punkt en ligestilling mellem mandens og hustruens forpligtelse og en lempelse med hensyn til forsørgelsespligten over for børnene, så disse får bedre adgang til hjælp, hvis de selv har fået forsørgelsespligt over for et barn eller venter et barn.

Efter en kort beskrivelse af de myndigheder, der medvirker ved ydelse af bistand, og adgangen til at klage over disse myndigheders afgørelse, følger nogle regler om pligt til at give oplysninger, der sikrer, at der sættes ind med den bedst mulige hjælp i det enkelte tilfælde, og nogle straffebestemmelser i tilknytning hertil samt endelig nogle regler om tilbagebetaling af hjælp, når visse særlige forhold foreligger. Afsnittet bygger på stof, der navnlig er hentet fra den gældende forsorgslov. Der er således ikke noget principielt nyt i disse regler, bortset fra at der på en række punkter er sket en forenkling og modernisering. Jeg er imidlertid igennem nogle af de bemærkninger, der er kommet til lovudkastet, blevet klar over, at afsnittet har virket afskrækkende på visse sociale medarbejdere, som gennem deres daglige arbejde alene har været bekendt med reglerne i en af de speciallove, der skal gå ind i den nye fælleslov, og ikke har været klar over, at disse speciallove allerede i dag indeholder henvisninger til de almindelige principper i forsorgsloven.

Lovforslagets første specielle afsnit giver regler om rådgivning i videste forstand, dvs. en bistand fra de sociale myndigheders side, der først og fremmest er af forebyggende art, og som ikke i sig selv indebærer tildeling af ydelser, men naturligvis i mange tilfælde må kombineres med andre former for bistand. En central del af reglerne i dette afsnit går ud på at indføre en rådgivningsordning, der står åben for alle til afløsning af den nuværende familievejledning for familier med børn under 18 år. Jeg nærer stor tillid til, at en sådan almindelig rådgivning — efterhånden som det bliver praktisk muligt at udbygge den i de enkelte kommuner — vil være et værdifuldt red-